

Ny plate: Kler Hoola Bandoola Band-låter i norske tekster og folkemusikk.

1. mai og musikken

MIDT I MUSIKKEN

Ståle Holgersen

Mandolinist i Albert & Elise

Slipper sin Hoola Bandoola Band-på norsk-plate 1. mai, samtidig med pop/politikk-samtale.

SEKSTETT: Bergensbaserte Albert & Elise har tatt navnet etter syndikalistene Elise Ottesen-Jensen og Albert Jensen.

FOTO: MARI SKEIE LIONES

Dere er et venstreradikalt folkemusikkband. Hva kom først; politikken eller det musikalske uttrykket?

– Politikken. Flere av oss hadde vært aktivister sammen i Bergen i flere år, kunne behandle noen instrumenter og begynte derfor å spille noen politiske låter på høyst interne arrangement. Siden kom det til flere folk med hjerte på rett sted. Rent organisatorisk kom vi den gang fra Rosso (radikale og sosialistiske studenters organisasjon) og Bergen Boligaksjon. Men det finnes også historier fra SU, RU og NU i bandet – i tillegg til det noe mer eksotiske Demokratisk Alternativ. Men etter at både musikken og politikken var på plass, har relasjonen mellom dem selvsagt vært dialektisk.

1. mai lanseres «Albert & Elise spiller Hoola Bandoola Band på norsk, vol. 1». Hvorfor en sånn plate nå, hvordan er utvalget av låter gjort og hva synes HBB om prosjektet?

– Samtidig som verden slites fra hverandre av klimaendringer, tusenvis dør på flukt og klodens rikeste blir stadig rikere, har vi her i Norge fått vår mest høyrevridde regjering siden 1945. Utrolig deprimerende. Vi har et folk/countryorkester, og spiller derfor på det. Hoola Bandoola Bands låter er den perfekte motgift mot nyliberal individualisering og kapitalismens fremmedgjøring. Og heldigvis finnes det også oppgående stemmer i norsk musikkliv vi kan inspireres av – som for eksempel Martin Hagfors som vi også har æren av å ha med som gjest på plata. Det var ingen gjennomtenkt plan bak låtvalget. Vi begynte helt enkelt å oversette/omskrive de låtene vi likte best og trodde kunne fungere. Vi har hatt e-postkontakt med

Mikael Wiehe, og der uttrykte han i alle fall stor begeistring: «Jag tycker att det låter som en aldeles strålande idé.» Så får vi håpe han er like entusiastisk etter å ha hørt resultatet ...

På Landmark skal du også delta i samtale om forholdet mellom populærmusikk og politikk. Kan musikken ha politisk gjennomslagskraft i vårt fragmenterte informasjonsamfunn?

Hoola Bandoola Band er den perfekte motgift mot nyliberal individualisering og kapitalismens fremmedgjøring.

– Ja, jeg tror nesten potensial til og med er større enn før. Det er noe mer permanent med en låt og ei plate, enn med en twittermelding eller

debatt på facebook. Og det er akkurat de mer permanente strategiene vi bør søke mot – mer politisk organisering, skoloring, strategisk handling og aktivisme. Og ikke minst god politisk musikk.

Hvor lytter du helst til musikk og hvor handler du musikk?

– Lytter hjemme (har ikke smartfon), og på data via min partners Spotify-konto. Kjøper brukte vinylplater der det finnes. En av de fineste tingene med å bo i Sverige er det endeløse tilbudet av gammel svensk prog på vinyl. Jeg tror ikke jeg kan få nok av det.

Hva slags framtid har albumformatet?

– Formatet på musikken henger sammen med teknologisk

endring, og skal man være for sentimental i forhold til teknologisk endring under kapitalismen får man fort et trist liv. Jeg tror – altså, tror – at dagens utvikling fortsetter, men feller ikke tårer av den grunn. Min drøm skulle være om vi kunne bevege oss mot slik (jeg ser for meg) folkemusikken var back in the days – mer vekt på gode melodier, rytme og låter, og kanskje mindre på hvem som har laget dem og copyright og alt det der. Får man si en sosialistisk musikk-kultur?

Hva er den neste konserten du skal få med deg?

– Det blir på slippfesten vår på fredag, det: Den avsluttes med svenske Kartellen sin underklassemusikk. Jeg er fan, og gleder meg stort.

Hvilken ny artist vil du skryte litt av?

– Det må bli den autonome og kanskje noe mer sentimentale versjonen av Albert & Elise: bandet Ohnesorg fra Oslo. Fikk æren av se dem live på Amalthea bokkafé i Malmö. Legendarisk. Politisk visesang på sitt beste. Et band som alle Klassekampens lesere må få med seg.

Olav Østrem

olavo@klassekampen.no

Plata slippes på fredagens 1. mai-fest på Landmark i Bergen. En fest med Musikkmagasinet som medarrangør – der det blir samtale mellom Martin Bjørnerson, Sebba Staxx i Kartellen og Ståle Holgersen om forholdet mellom populærmusikk og politikk. Seinere blir det bl.a. Kartellen-konsert.

Litt om brunost, rødvin, raki og musikk med varighet

GJESTESPILL

Anne Hytta

Hardingfelespiller og fast spaltist i Musikkmagasinet

Friheten til å etablere egne prosjekter og ensemblekonstellasjoner er en av de fineste sidene ved å være frilansende musiker (og en av de mest arbeidsomme, men det er en annen historie).

For snart sju år siden grunnla jeg og tre andre damer den internasjonale folkstrykkekvartetten Tokso. Nylig var vi på en miniturné her i

Norge, og hvert møte er en påminnelse om at musikken har brakt oss sammen, der vi sitter i en sirkel inn mot hverandre og snakker med hverandre i toner.

Det er et fellesskap med et helt eget liv, og etter snart sju års samliv kan jeg legge til at det er et fellesskap med en egen forståelse. Jeg er takknemlig og stolt over å ha vært med på å skape et slikt fellesskap som møter folk med musikk.

Vår felles forståelse settes imidlertid alltid på prøve – i matveien. Klokket 23.30 er et ypperlig, for ikke å si riktig, tidspunkt for middag, mener grekeren. Den norske rynker på nesa, men på Kreta er det bare å innfinne seg. Middag ved midnatt – og da mener jeg middag med store bokstaver. Kjøtt, mer kjøtt, enda mer

G35: Brunosteksporten øker til både Hellas og Frankrike.

kjøtt og litt grønnsaker. Raki for fordøyelsen. God natt, og sov så godt du kan.

Et annet talende eksempel er den franskes skrekkslagne uttrykk ved synet av grekeren i ferd med å tømme en annen vinsort i et halvtomt rødvinglass. Vantro, frykt og avsky i

heftig blanding sto å lese i blikket, før et instinktivt panikkrop fra samme person avverga den alvorlige situasjonen.

Insisterer vi på nistepakke når damene er i Norge, holdes mellomleggspapiret fram til allmenn, utenlandsk latter. Nordmennene ler høflig, men motvillig, med. For vi vet jo at mellomleggspapiret er en genial oppfinnelse. Brunost forårsaket tidligere ansikter i stygt forvrengte positurer, men straks de lærte å oppfatte brunosten som en slags dessert, en avrundning av frokosten, er den blitt et populært, og nesten uunnværlig, innslag. Eksperten til Hellas og Frankrike har økt med cirka to G35 brunoster per år.

Historien om arbeidet bak en slik internasjonal kvartett skal vi altså ikke gå inn på her.

Men i mylderet av internasjonale samarbeid mellom musikere, tror jeg mange som har vært med på slike prosjekter kan skrive under på at de prosjektene som blir varige ensemble, er de som er initiert av musikere selv. Festivalene og institusjonene koser seg når de kan bruke kuratormusikeren sin til å sette sammen tenkelige og utenkelige konstellasjoner, og i ettertid kalle dem sine prosjekter.

Men når musikerne selv har tenkt og kjent på egen lyst til å spille med nye personer, skapes eierskap og vilje til gjennomføring. Og eierskapet og viljen skaper musikk med varighet. Brunosteksporten til Hellas og Frankrike fortsetter, raki skal svelges mang en midnattsnett, men én ting har vi lært – og det er å aldri blande rødvin med rødvin.

musikk@klassekampen.no